



## **Szegedi Ítéltábla**

### **Az ügy száma:**

Mf.I.40.034/2022/4.

### **A felperes:**

felperes neve (címe)

### **A felperes meghatalmazott jogi képviselője:**

Dr. Sziller Linda Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Sziller Linda, címe)

### **Az alperes:**

alperes neve (címe)

### **Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:**

Dr. Duzs Edit Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Duzs Edit, címe)

### **A per tárgya:**

Munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei

### **Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:**

Kecskeméti Törvényszék 3.M.70.171/2021/20.

### **A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:**

Felperes, 3.M.70.171/2021/21.

**Í T É L E T**

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 161 000 (százhatvanegyezer) forintot, valamint ezen összeg után 2020. december 19. napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát azzal, hogy a késedelmi kamat mértéke 2022. november 1. napjától az Ukrajna területén fennálló fegyveres konfliktusra, illetve humanitárius katasztrófára tekintettel elrendelt veszélyhelyzet idejére nem haladhatja meg a kormányrendeletben meghatározott kamatmaximumot.

A felperes elsőfokú perköltség és elsőfokú eljárási illeték fizetésére kötelezését mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 419 100 (négy száz tizenkilencezer-száz) forint elsőfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 15 000 (tizenötezer) forint elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 228 600 (kettő száz huszonnyolcezer-hatszáz) forint másodfokú eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a 15 000 (tizenötezer) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

### **Indokolás**

#### **A tényállás**

[1] A felek 2020. október 1-jén munkaszerződést kötöttek, mely alapján a felperes az alperest határozatlan időtartamban nemzetközi gépjárművezető munkakörben alkalmazta. Az alperes havi bére 161 000 forint volt, a felek egy hónap próbaidőben állapodtak meg.

[2] A felperes részéről a fuvarszervezést (fuvarszervező neve) végezte, aki telefonon tartotta a kapcsolatot a sofőrökkel.

[3] Az alperes 2020. december 19-én fuvarból érkezett vissza a telephelyre, és közölte az ügyvezetővel, valamint a fuvarszervezővel, hogy „elege van, nem jön többet dolgozni”, majd átadta a fuvarral kapcsolatos valamennyi iratot (fuvarszervező neve)-nek, kipakolta a tehergépjárműből a személyes dolgait, és távozott.

[4] Az ügyvezető a szóbeli felmondásra nem reagált, azt tudomásul vette. 2020. december 23-án az alperes az alábbi sms-t küldte az ügyvezetőnek. „Tisztelt (ügyvezető neve)! Kérésére megerősítem írásban is a szóbeli felmondásomat azonnali hatállyal. December 19-i dátummal kérem a felmondásom elfogadását.”

[5] A felperes ezen a napon kiállította a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos igazolásokat, valamint számfejtette az addig járó munkabért.

[6] Az alperes jogi képviselője útján felvette a kapcsolatot a felperessel azért, hogy a munkabérrel teljeskörűen számoljanak el. Időpontot egyeztettek 2021. január 14-én délután 13 órára, de a felperesi képviselő a megbeszélte időpontban nem jelent meg, így az elszámolásra nem került sor. Az alperes 2021. április 5-én keresetet nyújtott be a (város neve)-i Törvényszéken a felperessel szemben 464 000 forint elmaradt munkabér, 120 000 forint szabadság megváltás, 161 000 forint felmondási időre járó munkabér, valamint 7 215 forint kölcsöntartozás megfizetése iránt.

### **A kereset és ellenkérelem**

[7] A felperes 2021. október 1-jén keresetet nyújtott be az alperessel szemben, melyben 161 000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként, a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 84. § (1) bekezdése alapján. Követelése után 2020. december 19. napjától törvényes késedelmi kamatot, valamint a 32/2003.(VIII.22) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján megbízás alapján perköltséget igényelt.

[8] Keresetét azzal indokolta, hogy az alperes a munkaviszonyát a próbaidő lejártát követően szóban, azonnali hatállyal, indokolás nélkül szüntette meg, ezért az jogellenes. Hangsúlyozta, hogy az azonnali hatályú felmondásba nem egyezett bele, azt csupán tudomásul vette, a jogviszony megszüntetésében a feleknek nem volt egyező akarata. A kereset egyszerűségét a 30 napos felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelően 161 000 forintban határozta meg.

[9] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, perköltséget a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet alapján, megbízási szerződésben foglaltakra tekintettel igényelt.

[10] Elismerte, hogy 2020. december 19-én a munkaviszonyát szóban, indokolás nélkül, azonnali hatállyal felmondta, amelyet december 23-án írásban is megerősített. Érvéle szerint a felperesnek tudomása volt arról, hogy azért mondott fel, mert többször jelezte a fuvarszervezőnek, hogy nem felel meg a jogszabályoknak a vezetési és pihenőidők megtartása, a fuvarok szervezése és ezt összefoglalóan jelölte meg a felmondásakor.

[11] Hangsúlyozta, hogy az írásbeliség megsértésével tett felmondás az Mt. 22. § (4) bekezdése alapján érvénytelen, de nem alkalmazható az érvénytelenség jogkövetkezménye abban az esetben, ha a jognyilatkozat a felek egyező akaratából teljességbe ment. A munkáltató a szóbeli felmondást elfogadta, a kilépő papírokat kiállította, továbbította azt az alperesnek, így utóbb nem hivatkozhat alappal a jogviszony megszüntetésének érvénytelenségére.

### **Az elsőfokú bíróság ítélete**

[12] A Kecskeméti Törvényszék 3.M.70.171/2021/20. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 63 500 forint perköltséget, valamint a NAV külön felhívása a Magyar Államnak 15 000 forint le nem rótt eljárási illetéket.

[13] Rögzítette, hogy a perben nem volt vitatott, hogy az alperes a próbaidő lejártát követően az azonnali hatályú felmondását szóban és indokolás nélkül közölte a felperessel.

[14] Megállapította, hogy az alperes megszegte az Mt. 22. § (3) bekezdésében, 44. §-ában, a 79. § (1) bekezdés a) pontjában írt alaki kötöttségre és indokolási kötelezettségre vonatkozó rendelkezéseket, ennek következtében az azonnali hatályú felmondása az Mt. 22. § (4) bekezdése szerint érvénytelen.

[15] Rámutatott arra, hogy a munkavállaló munkaviszonyt megszüntető nyilatkozata a közléssel hatályosul, ezáltal a munkaviszonyt az abban foglalt időpontban megszünteti a jognyilatkozat jogszerűségétől függetlenül. Az alperes érvénytelen jognyilatkozata a felperessel szemben a szóbeli közléssel hatályosult, és 2020. december 19-én megszüntette a felek között létrejött munkaviszonyt.

[16] Kifejtette, hogy a felmondás közlésekor az alperes nem indokolta a felmondását, de a személyes meghallgatása alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a jogviszony megszüntetésének indoka a felperes fuvarszervezésével kapcsolatos elégedetlensége volt. A jogviszonyt megszüntető intézkedés indokolása összefoglalóan is történhet, az alperes a munkaszervezésből „elegem van” kijelentésének mögöttes tartalmával a felperes tisztában volt, világos volt számára, hogy az alperes miért nem kívánja a továbbiakban a munkaviszonyát fenntartani. A felperes az alperes közlését tudomásul vette, 2020. december 23-i keltezéssel a munkaviszony megszüntetésekor kiállítandó iratokat elkészítette, az alperest kijelentette, időarányos munkabérét számfejtette.

[17] Álláspontja szerint az Mt. 22. § (4) bekezdése alapján az érvénytelenség jogkövetkezménye nem alkalmazható, ha a jognyilatkozat a felek egyező akaratából teljességbe ment. Az alperes az azonnali hatályú szóbeli felmondását a felperes ügyvezetője tudomásul vette, arra érdemi nyilatkozatot nem tett, nem tájékozódott a felmondás részletesebb indokáról, nem kísérelte meg a jogviszony fenntartását és az alperest a telephelyről való távozást követően sem írásban, sem szóban nem kereste. December 23-án írt alperesi sms üzenetet követően megtette a munkaviszony megszüntetésekor szükséges adminisztratív intézkedéseket. A bírói gyakorlatra hivatkozva megjelölte az EBH 1999.42. és a BH 1999.331. számú eseti döntéseket is.

[18] Rámutatott arra, hogy a felperes azt követően indította meg az alperessel szemben a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránti pert, miután jelen per alperese, mint volt munkavállaló elmaradt munkabér megfizetése tárgyában pert indított vele szemben. A bíróság álláspontja szerint a munkaviszony megszüntetésére irányuló nyilatkozatot a felperes tudomásul vette, ezt követően a munkaviszony megszüntetése teljességbe ment, azt a felek egyező akaratával számolták fel, így a felperes utóbb a felmondás érvénytelenségére hivatkozva alappal nem vitathatja a munkaviszony megszűnésének jogszerűségét. Ezen felperesi magatartás a bíróság meggyőződése szerint a jóhiszemű joggyakorlás elvét is sérti.

[19] Az alperes perköltségével kapcsolatban rögzítette, hogy az ellenkérelemben a perköltség igényét megbízási szerződésre hivatkozva jelölte meg, de annak tartalmát nem igazolta, ezért a perköltséget az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg.

### **A fellebbezés és ellenkérelem**

[20] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, amelyben kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a felperes keresetének helyt adva és kötelezze az alperest 161 000 forint megfizetésére, továbbá az első- és másodfokú perköltség viselésére a csatolt költségjegyzék alapján.

[21] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, az anyagi jog szabályainak nem felel meg, sérti az Mt. 22. § (3), Mt. 64. § (2), Mt. 78. § (1), Mt. 79. § (1) és az Mt. 84. § (1) bekezdéseit, valamint a tényállást is hibásan állapította meg a bíróság, így az ítélet sérti a Pp. 263. § (1) bekezdését is.

[22] Érvelése szerint az alperes azonnali hatályú felmondása jogellenes volt két okból is. Egyrészt az azonnali hatályú felmondását szóban közölte, másrészt pedig jognyilatkozatát nem indokolta. Ez a két körülmény azt eredményezi, hogy az alperes azonnali hatályú felmondása az Mt. rendelkezésébe ütközik, így jogellenes.

[23] Kifejtette, hogy a szóbeli felmondás az Mt. 22. § (3) bekezdése és az Mt. 44. §-a értelmében jogellenes. Az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott EBH 1999.42. és a BH 1999.331. számú eseti döntések jelen perben nem alkalmazhatók, mert azok a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés esetén bírnának relevanciával. A munkaviszony

megszüntetésére vonatkozó közös megegyezés létrejött a felek olyan határozott, és azt kifejezésre juttató magatartása alapján állapítható meg, melyből félreérthetetlenül kitűnik az a szándékuk, hogy a munkaviszonyt – közösen meghatározott időpontban – minden egyéb körülménytől függetlenül meg akarják szüntetni. A perbeli esetben a felperes nem kívánta az alperessel fennálló munkaviszonyát felszámolni, és ezt (fuvarszervező neve) tanú vallomása is megerősítette.

[24] Érvelése szerint a munkavállaló rendkívüli felmondásakor a munkaviszony megszüntetése valamennyi esetére előírt törvényi kötelezettségek teljesítése (pl. munkakör átadása, járandóságok megfizetése) nem ad alapot a munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetésének megállapítására (BH 2006.66.).

[25] Hangsúlyozta, hogy lényeges különbség van aközött, hogy valaki tudomásul vesz egy felmondást, vagy a saját akarata is arra irányul, hogy a munkaviszonyt megszüntesse. Az előbbi belenyugvást jelent a másik fél döntésébe, az utóbbi pedig azt jelenti, hogy maga is kívánja annak következményeit. A felperes ügyvezetője tudomásul vette az alperes azonnali hatályú felmondását, utána nem kereste az alperest, hisz az ügyvezetőnek nem volt más választása, mint hogy a szóbeli azonnali hatályú felmondást tudomásul vegye.

[26] Vitatta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint a felperesnek ezt követően lépéseket kellett volna tenni az alperessel fennálló munkaviszonyának fenntartása érdekében. Kiemelte, hogy a felperes ügyvezetője 2020. december 19-én megkérte az alperest, hogy foglalja írásba a munkaviszonyt megszüntető nyilatkozatát, erre azért került sor, hogy kétséget kizáróan megbizonyosodhasson az alperes akaratáról. Ennek a tényét az alperes sem vitatta, és december 23-án sms-ben megerősítette az azonnali hatályú felmondását, amelyet ekkor sem indokolt. Az elsőfokú bíróság a fentiek tükrében tévesen következtetett arra, hogy a munkaviszony megszüntetése a felek egyező akaratából ment teljességbe.

[27] Az indokolás nélküli felmondás jogellenességével kapcsolatban kifejtette, hogy téves az elsőfokú bíróság álláspontja atekintetben, hogy az alperes azon kijelentése, hogy „elegem van” a felmondás összefoglaló indokolásának tekinthető. Ez annak fényében különösen érthetetlen, hogy az ítélet kifejezetten rögzíti, hogy a perben nem volt vitatott, hogy az alperesi munkavállaló a próbaidő lejártát követően azonnali hatályú felmondását szóban és indokolás nélkül közölte a felperesi munkáltatóval.

[28] Érvelése szerint az „elegem van” kifejezés nem felel meg az Mt. 64. § (2) bekezdésében rögzített követelményeknek, mert nem derülnek ki világosan azok a konkrét tények, körülmények, amelyre a nyilatkozattevő a felmondását alapítja. Kifejtette, hogy a felperesnek az alperesi „elegem van” kijelentése kapcsán nem kellett tisztában lennie a kijelentés mögöttes tartalmával.

[29] Kiemelte, hogy maga az alperes sem vitatta, hogy nem indokolta azonnali hatályú felmondását, mert álláspontja szerint arra nem volt köteles.

[30] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében nem állapította meg pontosan a tényállást abban a vonatkozásban, hogy az alperes és (fuvarszervező neve) között milyen tartalmú kommunikáció zajlott az utolsó fuvar kapcsán. A tényállás pontatlan megállapítása miatt pedig téves jogi következtetésre jutott. Utalt a 2022. május 5-én megtartott tárgyalásról készült jegyzőkönyvre, abban (fuvarszervező neve) tanú vallomására, valamint az alperes által előadottakra.

[31] Hivatkozott arra is, hogy az eljárás során egyszer sem érvelt a felmondás érvénytelenségével, folyamatosan azt az álláspontot képviselte, hogy az alperes azonnali hatályú felmondása jogellenes. Az alperes munkaviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként az Mt. 84. § (1) bekezdésében foglaltakat kérte alkalmazni, erre tekintettel is tévedésnek tartja, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében több helyen az érvényesség jogintézményével és joggyakorlatával érvel a jogellenesség kapcsán. Tévedés az is, hogy az elsőfokú bíróság az írásbeliség elmulasztása miatt az ítéletében a felmondás érvénytelenségét állapítja meg, ugyanis az nem érvénytelen, hanem jogellenes.

[32] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását, és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte a becsatolt költségjegyzék alapján.

[33] Állítása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, és ebből megfelelő következtetést vont le.

[34] Érvelése szerint a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetést támasztja alá, hogy a felperes ügyvezetője az alperes december 19-én tett szóbeli felmondására érdemben nem reagált, azt tudomásul vette, mindkét fél számára egyértelmű volt, hogy a munkaviszony megszűnt, az alpereshez kérdést nem intézett, a munkaviszony további fenntartását meg sem kísérelte, az alperes távozása után sem szóban, sem írásban nem kereste az alperest, további fuvarfeladatokkal nem bízta meg és 2020. december 23-án a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó igazolásokat kiállította, és a munkaviszonyt hivatalosan is lezártnak tekintette. A telephelyen személyesen nem fogadta annak ellenére, hogy ott tartózkodott, és új időpontot a részére nem biztosított. Az alperes megszüntető nyilatkozata világos volt számára, a kapcsolatot nem vette fel az alperessel és intézkedett a kilépő papírok elkészítéséről, amit postára adott. A felperes annyit sem mondott az alperesnek, hogy legalább gondolja át a döntését.

[35] Kifejtette, hogy a közös megegyezés hiányát az alperes (fuvarszervező neve) tanú nyilatkozatával kívánja alátámasztani, amely nyilatkozattal kapcsolatban hangsúlyozta, hogy ez a felperesi képviselő feltett kérdésére adott válasz volt. A 2022. május 5-i tárgyaláson észrevételezte, hogy a tanú, a felperes ügyvezetője és jogi képviselője a tárgyalásra együtt érkezett, a tárgyalóterem előtt együtt várakozott és beszélgetett, így ezen kérdés minden bizonnyal előre egyeztetett kérdés volt a felperes és a tanú között.

[36] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság kétséget kizáróan állapította meg, hogy a jogviszony megszüntetésének indoka az alperes fuvarszervezéssel kapcsolatos elégedetlensége volt. Hangsúlyozta a felmondást megelőzően folyamatosan tájékoztatta a

felperest, majd amikor a telephelyre érkezett mondta, hogy „elege van és így nem folytatja”. A felperes minden bizonnyal tudatában volt annak, hogy pontosan mi az oka a felmondásnak, nem kérdezgette az indokról, nem ültek le később személyesen egyeztetni.

[37] Rögzítette, hogy a felperes a keresetlevelét az alperessel szemben ehhez képest hónapokkal később, 2021. október 1. napján terjesztette elő, azután, hogy 2021. április 5-én a felperessel szemben keresetet nyújtott be elmaradt munkabér és szabadság megváltása iránt. Ezen felperesi magatartás sérti az Mt. 6. § szerinti jóhiszemű joggyakorlás elvét.

### **Az ítéltábla döntése és annak indokai**

[38] A fellebbezés alapos.

[39] Az ítéltábla az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény fennálltának hiányában felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és fellebbezési ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta, figyelemmel arra, hogy ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[40] A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[41] Helyesen hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás azon részét, amely az alperesnek a fuvarszervezővel való kommunikációjáról szól, pontatlanul állapította meg. Az alperes ugyanis csupán állította, de nem bizonyította, hogy milyen fuvarszervezéssel kapcsolatos kifogásokat közölt menet közben a munkáltatóval. (fuvarszervező neve) tanú vallomása pedig az alperes e körben tett állításait cáfolta, szerinte ugyanis közte és az alperes között nem volt vita, szóváltás vagy nézeteltérés, az alperes a munkaviszonya megszüntetése előtt nem élt felé panasszal. Ennek a körülménynek azonban a jogvita szempontjából a később kifejtendők miatt nem volt jelentősége.

[42] A jelen perben a kiindulópontot az jelentette, hogy az alperes nem vitásan szóban, indokolás nélkül közölt azonnali hatályú felmondást a felperessel. A felek ugyanis egybehangzóan ezt állították és az elsőfokú bíróság is ennek megfelelően állapította meg a tényállást. E megállapítását egyik fél sem támadta fellebbezéssel, ezért a másodfokú bíróságnak is ezt kellett alapul vennie (3.M.70.171/2021/20. számú ítélet [27]-[30] bekezdések).

[43] A szóbeliségből és az indokolás nélküliségből az elsőfokú bíróság az Mt. 22. § (3) bekezdésére, 44. §-ára és 22. § (4) bekezdésére utalással helyesen következtetett az azonnali hatályú felmondás érvénytelenségére. E körben a felperes tévesen kifogásolta, hogy az előbbi tényekkel indokolt igényét az elsőfokú bíróság érvénytelenségre alapítottnak tekintette. Az Mt. 27. § (1) bekezdésének értelmében ugyanis az olyan megállapodás, amely munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközik, semmis. Az Mt. 13. §-a határozza meg, hogy mi minősül munkaviszonyra vonatkozó szabálynak, a felsoroltak között említve a jogszabályt



is. Ami tehát jogszabályba ütközik az semmis. A 27. § (3) bekezdésének első mondata szerint pedig a semmis megállapodás érvénytelen. Bár az érvénytelenséggel, semmisséggel kapcsolatos szabályok általában megállapodásokat említene, az Mt. 15. § (3) bekezdése azonban kimondja, hogy az egyoldalú jognyilatkozatra a megállapodásra vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni, így mindezen semmisségre, érvénytelenségre vonatkozó szabályok az egyoldalú jognyilatkozatokra is irányadóak.

[44] Az Mt. 29. §-a tartalmazza az érvénytelenség jogkövetkezményeit. Az egyoldalú jognyilatkozatok érvénytelenségének jogkövetkezményeit a (4) bekezdés akként írja le, hogy az ilyen jognyilatkozatból jogok és kötelezettségek nem származnak, azonban az előbbiektől eltérően az (5) bekezdés a munkaviszony megszüntetésére irányuló jognyilatkozat érvénytelensége esetére kivételes szabályt állapít meg azzal, hogy tovább utal az alkalmazandó jogkövetkezmények tekintetében az Mt. 82-84. §-ában foglaltakra. Az tehát, hogy a felperes az alperes azonnali hatályú felmondásának jogszerűtlenségét, jogszabályba ütközését állította és az Mt. 84. § (1) bekezdésére alapította az alperessel szembeni igényét, egyúttal azt is jelenti, hogy igénye – annak tartalma alapján – érvénytelenségre alapítottnak minősül.

[45] Mindezek alapján a perbeli jogvita lényegét az adja, hogy az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte-e a jelen esetben az Mt. 22. § (4) bekezdése alapján az érvénytelenség jogkövetkezményeit.

[46] Az Mt. 22. § (4) bekezdése – ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt – akként rendelkezik, hogy az alaki kötöttség megsértésével tett jognyilatkozat – ha e törvény eltérően rendelkezik – érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezménye nem alkalmazható, ha a jognyilatkozat a felek egyező akaratából teljesezésbe ment.

[47] Az előbbi jogszabályi rendelkezés értelmezésével kapcsolatban a felperes helyesen utalt arra, hogy az csak a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése esetén értelmezhető. Az ugyanis, hogy egy munkaviszony megszüntetésére irányuló jognyilatkozat a felek egyező akaratából megy teljesezésbe feltételezi azt is, hogy mindkét fél szándéka a munkaviszony megszüntetésére irányult. Ezzel szemben – a felperes helyes érvelése szerint – nem ad alapot a munkaviszony közös akarral való megszüntetésének megállapítására, ha a munkáltató a munkavállaló rendkívüli felmondásának közlése nyomán az ilyen esetre előírt törvényi kötelezettségeit teljesítve eljár a munkakör átadása-átvétele érdekében, illetve megfizeti a munkavállalót megillető járandóságokat, illetve kiadja a szükséges dokumentumokat, anélkül azonban, hogy a saját szándéka is a munkaviszony megszüntetésére irányult volna. A jelen esetben pedig a perbeli adatokból egyértelműen azt lehetett megállapítani, hogy a munkáltató szándéka nem irányult a munkaviszony megszüntetésére. Ezzel ellentétes állítást sem a felperes, sem az alperes nem tett, (fuvarszervező neve) tanú pedig kifejezetten arról tett vallomást, hogy a munkáltató nem kívánta az alperes munkaviszonyát megszüntetni. Egyetért az ítéltábla azzal a felperesi érveléssel is, hogy különbséget kell tenni aközött, hogy valaki tudomásul vesz egy felmondást vagy a saját akarata is a munkaviszony megszüntetésére irányul. A felperes helyes álláspontja szerint az egyik belenyugvást jelent, míg a másik azt, hogy maga is kívánja a munkaviszony megszüntetésére irányuló következményeket. Különösen igaz ez annak ismeretében – ahogy arra a felperes szintén helyesen utalt – hogy a munkavállaló egyoldalú jognyilatkozatával történő megszüntetés esetén a munkáltatónak nincs más választása, mint hogy a

munkaviszony megszűnésével, megszüntetésével kapcsolatban őt terhelő kötelezettségeknek eleget tegyen.

[48] Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett az alperes azonnali hatályú felmondását követő munkáltatói eljárásból arra, hogy a jognyilatkozat a felek egyező akaratából ment teljességbe. Ebből következően pedig tévesen alkalmazta a jelen esetre az Mt. 22. § (4) bekezdését, azaz tévesen mellőzte az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazását.

[49] A felperes tehát helyesen alapított igényt az alperessel szemben az Mt. 84. § (1) bekezdésére, amely alapján megilleti őt a felmondás esetén irányadó felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeg, amely az alperes esetében nem vitásan 161 000 forint volt.

[50] Az előbbieknél nem mondanak ellent az elsőfokú bíróság által felhívott eseti döntések sem. Az azok alapjául szolgáló tényállásokban ugyanis mindkét fél szándéka a munkaviszony megszüntetésére irányult, azaz a tényállások eltértek a jelen perben irányadó tényállástól.

[51] Miután az alperes jognyilatkozata már annak szóbelisége miatt érvénytelen, nincs jelentősége annak, hogy fűzött-e ahhoz bármilyen indokolást vagy sem. Következésképpen annak sincs jelentősége, hogy az „elegem van” kijelentésből a munkáltatónak milyen következtetést kellett volna levonnia, az megfelel-e egy összefoglalóan előadott világos indokolásnak.

[52] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal kapcsolatban az ítéltábla az alábbiakra mutat rá. Az elsőfokú bíróság lényegében nem állapította meg, hogy az alperes munkaviszonya közös megegyezéssel került volna megszüntetésre, ezzel szemben maga is abból indult ki, hogy a munkavállaló nem vitatottan azonnali hatályú felmondást közölt a munkáltatóval szóban, indokolás nélkül. (3.M.70.171/2021/20. számú ítélet [27]-[30] bekezdések.) A felperes keresetét azért utasította el, mert az Mt. 22. § (4) bekezdésének téves értelmezésével arra a következtetésre jutott, hogy a munkaviszony megszüntetésére irányuló egyoldalú jognyilatkozat is teljességbe mehet a felek egyező akaratából. Ebből következően az alperes fellebbezési ellenkérelmében foglalt, a közös megegyezés alátámasztására felhozott érvei nem foghattak helyt. A közös megegyezés megvalósulására vonatkozó alperesi állítás egyebekben ellentétes a saját perbeli nyilatkozataival is.

[53] Éppen ezért végeredményben nincs perdöntő jelentősége (fuvarszervező neve) e körben tett tanúvallomásának sem, így annak sem, hogy a tanú elfogultnak tekinthető-e vagy sem. Egyebekben megjegyzi az ítéltábla, hogy abból a körülményből, hogy a tanú a felperes ügyvezetőjével és annak jogi képviselőjével együtt érkezett a tárgyalásra, még önmagában nem lehet következtetést levonni arra, hogy elfogult volt.

[54] Nem értett egyet az ítéltábla azzal az alperesi érveléssel sem, hogy a munkáltató igényérvényesítése sértené a jóhiszemű joggyakorlás elvét. Abból ugyanis, hogy a munkáltató – miután ellene pert indított a munkavállaló – szembe állítja saját jogos követelését a munkavállaló követelésével, nem lehet a rosszhiszeműségre következtetni.

[55] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és kötelezte az alperest az Mt. 84. § (1) bekezdése értelmében a felperest megillető összeg megfizetésére. A késedelmi kamatról szóló rendelkezés a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésén, valamint a 454/2022. (XI. 9.) kormányrendeleten alapul.

[56] Az elsőfokú ítélet megváltoztatásának következtében a felperes pernyertes lett mind az első-, mind a másodfokú eljárás tekintetében, ezért az ítéltábla a felperes elsőfokú perköltség és illeték fizetésére kötelezését mellőzte, egyidejűleg a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperest a felperes által felszámított és ügyvédi megbízási szerződés csatolásával igazolt első- és másodfokú perköltségének megfizetésére. A felperes és jogi képviselője 30 000 forint + áfa/óra összegű ügyvédi munkadíjban egyeztek meg. Az elsőfokú eljárásra a felperes 11 munkaórát számolt fel, amelyre jutó ügyvédi munkadíj 330 000 forint + áfa, azaz 419 100 forint, míg a másodfokú eljárásra 6 munkaórát számolt, amelyre 180 000 forint + áfa, azaz 228 600 forint ügyvédi munkadíj esik.

[57] Miután az alperes az első- és másodfokú eljárásban pervesztes lett, azonban munkavállalói költségkedvezményre jogosult, az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján megállapított első-, illetve másodfokú eljárási illeték a Pp. 101. § (6) bekezdése és a Pp. 525. §-a alapján az állam terhén marad.

[58] Tájékoztatja az ítéltábla a felperest, hogy az előzetesen lerótt 15 000 forint fellebbezési illeték visszatérítését a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál kérheti.

Szeged, 2022. december 21.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Gál Attila s.k.

Dr. Tolna András s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró